

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

1 IAN RANKIN

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΜΟΝΟ ΞΕΡΕΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΝΑΝΘΗ ΣΑΚΚΑ

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Ο Ρέμπους ακούμπησε το μαχαίρι και το πιρούνι του στο άδειο πιάτο και άραξε στην καρέκλα του, κοιτάζοντας προσεκτικά τους υπόλοιπους πελάτες του εστιατορίου.

«Κάποιος δολοφονήθηκε εδώ, ξέρεις» ανακοίνωσε.

«Κι ύστερα σου λένε ότι ο ρομαντισμός έχει πεθάνει».

Η Ντέμπορα Κουάντ είχε κοκαλώσει πάνω από την μπριζόλα της. Ο Ρέμπους ήταν έτοιμος να σχολιάσει το γεγονός ότι την τεμάχιζε με την ίδια προσοχή που έδειχνε όταν χρησιμοποιούσε το νυστέρι της σε κάποιο πτώμα. Τότε όμως θυμήθηκε τη δολοφονία και θεώρησε ότι ήταν καλύτερο θέμα συζήτησης για να σπάσει ο πάγος.

«Συγγνώμη» απολογήθηκε, πίνοντας μια γουλιά από το κόκκινο κρασί του.

Σέρβιραν και μπίρα στο εστιατόριο, ο Ρέμπους είχε δει τους σερβιτόρους να φέρνουν μπίρα σε κάποια τραπέζια, αλλά προσπαθούσε να την περιορίσει.

Μια νέα αρχή: αυτός ήταν και ο λόγος που είχαν βγει έξω για να δειπνήσουν, γιόρταζαν μια εβδομάδα χωρίς τσιγάρο.

Εφτά ολόκληρες μέρες.

Εκατόν εξήντα οχτώ ώρες.

(Εκείνη δεν χρειαζόταν να μάθει για το τσιγάρο που ζητιάνεψε από έναν καπνιστή έξω από ένα συγκρότημα γραφείων πριν από τρεις μέρες. Έτσι κι αλλιώς του έφερε ναυτία.)

«Αντιλαμβάνεσαι καλύτερα τη γεύση του φαγητού, έτσι δεν εί-
ναι;» τον ρώτησε τώρα, για πολλοστή φορά.

«Ναι, αμέ» παραδέχτηκε, καταπνίγοντας τον βήχα του.

Εκείνη έμοιαζε να έχει εγκαταλείψει την μπριζόλα της, πιέ-
ζοντας ελαφρά το στόμα της με τη χαρτοπετσέτα. Βρίσκονταν στην
Μπρασερί Γκάλβιν Ντελούξ, κολλητά στο ξενοδοχείο Καλιντόνιαν
– που τώρα ονομαζόταν Γουόλντορφ Αστόρια Καλιντόνιαν. Για
όσους όμως είχαν μεγαλώσει στο Εδιμβούργο ήταν γνωστό ως Κα-
λιντόνιαν ή, αλλιώς, Κάλι. Στο μπαρ, πριν από το δείπνο, ο Ρέμπους
είχε αραδιάσει ένα σωρό ιστορίες: για τον σιδηροδρομικό σταθμό
που υπήρχε εδώ και που τον είχαν ξηλώσει τη δεκαετία του εξήντα·
για τότε που ο Ρόι Ρότζερς είχε ανεβάσει το άλογό του, τον Τρίγκερ,
στον διάδρομο που οδηγούσε στην κυρίως σκάλα επειδή του το
είχε ζητήσει ένας φωτογράφος. Η Κουάντ άκουσε υπομονετικά τις
ιστορίες του προτού του πει ότι μπορούσε να ξεκουμπώσει το πά-
νω κουμπί του πουκαμίσου του. Ο Ρέμπους περνούσε συνεχώς το
δάχτυλό του μέσα από τον γιακά στην προσπάθειά του να χαλαρώ-
σει κάπως το σφίξιμο.

«Είσαι παρατηρητική» είχε σχολιάσει.

«Η διακοπή του καπνίσματος μπορεί να προσθέσει μερικά κιλά-
κια».

«Αλήθεια;» είχε πει, παίρνοντας κι άλλα φιστίκια από το μπολ.

Στο μεταξύ εκείνη είχε τραβήξει την προσοχή ενός σερβιτόρου,
ο οποίος μάζευε ήδη τα πιάτα τους. Απέρριψαν την πρότασή του
να τους φέρει τον κατάλογο με τα επιδόρπια.

«Θα πάρουμε καφέ μόνο – ντεκαφεϊνέ, αν έχετε».

«Δύο ντεκαφεϊνέ;»

Ο σερβιτόρος κοίταξε τον Ρέμπους για επιβεβαίωση.

«Εννοείται» επιβεβαίωσε ο Ρέμπους.

Η Κουάντ έδωσε μια τούφα κόκκινα μαλλιά από το μάτι της χαμογελώντας του.

«Τα πας μια χαρά» είπε.

«Ευχαριστώ, μαμά».

Άλλο ένα χαμόγελο.

«Άντε, λοιπόν, πες μου γι' αυτή τη δολοφονία».

Ο Ρέμπους έκανε να πάρει το ποτήρι του, αλλά τον έπιασε πάλι βήχας.

«Πρέπει απλώς να...» είπε δείχνοντας προς τις τουαλέτες.

Έσπρωξε πίσω την καρέκλα του και σηκώθηκε τρίβοντας με το χέρι το στήθος του.

Μόλις βρέθηκε στις ανδρικές τουαλέτες, πλησίασε στον νιπτήρα, έσκυψε από πάνω του και έφτυσε το φλέμα από τα πνευμόνια του. Παρούσες και οι συνήθειες κηλίδες αίματος. Δεν υπήρχε λόγος να πανικοβάλλεται, τον είχαν διαβεβαιώσει. Περισσότερος βήχας, περισσότερη βλέννα. ΧΑΠ, έτσι το αποκαλούσαν. Χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια.

Όταν το είπε στην Ντέμπορα Κουάντ, την είδε να σφίγγει τα χείλη της μέχρι που σχημάτισαν μια λεπτή γραμμή.

«Δεν σου κάνει έκπληξη, έτσι δεν είναι;»

Την επόμενη μέρα του είχε φέρει ένα γυάλινο βάζο με δείγματα απροσδιορίστου ηλικίας. Το περιεχόμενό του: το τμήμα ενός πνεύμονα, στο οποίο ήταν εμφανείς οι βρογχικοί σωλήνες.

«Για να ξέρεις» του είχε πει, δείχνοντάς του αυτό που του είχαν ήδη δείξει στην οθόνη ενός υπολογιστή, και του άφησε το βάζο.

«Δανεικό ή να το κρατήσω;»

«Κράτα το όσο καιρό χρειαστεί, Τζον».

Ξέπλενε τον νιπτήρα όταν άκουσε την πόρτα πίσω του να ανοίγει.
«Άφησες στο σπίτι τη συσκευή για τις εισπνοές;»

Γύρισε προς το μέρος της. Ακουμπούσε στην πόρτα – πόδια και χέρια σταυρωμένα, το κεφάλι γερμένο ελαφρά στο πλάι.

«Πουθενά δεν είμαι ασφαλής;» μουρμούρισε.

Τα ανοιχτογάλανα μάτια της σάρωσαν τον χώρο:

«Δεν υπάρχει κάτι εδώ μέσα που δεν έχω ξαναδεί. Είσαι καλά;».

«Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα».

Έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του και το σκούπισε με μια πετσέτα.

«Το επόμενο βήμα είναι ένα πρόγραμμα γυμναστικής».

«Αρχής γενομένης από απόψε;»

Το χαμόγελό της έγινε πιο πλατύ:

«Αν υποσχεθείς ότι δεν θα μου μείνεις στα χέρια».

«Θα πιούμε όμως πρώτα τα λαχταριστά μη καφεϊνούχα ροφή-
ματά μας, σωστά;»

«Και, επιπλέον, πρόκειται να με εντυπωσιάσεις με μια ιστορία».

«Τη δολοφονία εννοείς; Συνέβη στον ακριβώς αποπάνω όροφο, σε μία από τις κρεβατοκάμαρες. Η σύζυγος ενός τραπεζίτη που αρεσκόταν σε περιστασιακές ερωτοτροπίες».

«Τη σκότωσε ο εραστής της;»

«Ήταν μια θεωρία».

Η Κουάντ τίναξε μερικά αόρατα ψίχουλα από τα πέτα του σακακιού του.

«Θα πάρει πολλή ώρα να μου την πεις;»

«Εξαρτάται από το πόσο σύντομη τη θέλεις».

Το σκέφτηκε για μια στιγμή:

«Όσο διαρκεί η διαδρομή με το ταξί πίσω στο διαμέρισμά μου ή στο δικό σου».

«Μόνο τα καλύτερα σημεία, δηλαδή».

Από την άλλη μεριά της πόρτας άκουσαν κάποιον να ξεροβήχει – ένας πελάτης που δεν ήταν βέβαιος σχετικά με το πρωτόκολλο. Μουρμούρισε μια συγγνώμη περνώντας στριμωχτά ανάμεσά τους και αποφάσισε να κατευθυνθεί προς την ασφάλεια που του πρόσφερε μία από τις κλειστές τουαλέτες. Ο Ρέμπους και η Κουάντ χαμογελούσαν καθώς επέστρεφαν στο τραπέζι τους, όπου τους περίμεναν δυο καφέδες ντεκαφεϊνέ.

Η επιθεωρήτρια Σιβόν Κλαρκ βρισκόταν στο σπίτι της με ένα καλό βιβλίο και τα υπολείμματα έτοιμου φαγητού, όταν έλαβε την κλήση από μια φίλη της ονόματι Τες που εργαζόταν στο κέντρο ελέγχου του αστυνομικού τμήματος Μπίλστον Γκλεν.

«Κανονικά δεν θα σε ενοχλούσα, Σιβόν, αλλά όταν μου είπαν το όνομα του θύματος...»

Έτσι, τώρα η Κλαρκ βρισκόταν στο Vauxhall Astra της καθ' οδόν προς το Βασιλικό Θεραπευτήριο. Το νοσοκομείο βρισκόταν στο νότιο άκρο της πόλης, τέτοια ώρα υπήρχαν πολλές κενές θέσεις στο πάρκινγκ. Έδειξε την αστυνομική της ταυτότητα στο γραφείο των Επείγοντων και της υπέδειξαν πού να πάει. Προσπερνούσε τον έναν χώρο εξέτασης μετά τον άλλον και, όποτε τα παραβάν ήταν κλειστά, έχωνε το κεφάλι της μέσα για να ελέγξει. Μια ηλικιωμένη γυναίκα με σχεδόν ημιδιαφανές δέρμα της χάρισε το πιο λαμπρό της χαμόγελο από ένα φορείο. Κι άλλα ελπιδοφόρα βλέμματα – από ασθενείς και τους συγγενείς τους. Δύο νοσηλευτές καθησύχαζαν έναν μεθυσμένο νεαρό, από το κεφάλι του οποίου έσταζε ακόμη αίμα. Μια μεσήλικη έκανε εμετό μέσα σε ένα χαρτονένιο μπολ. Μια έφηβη βογκούσε χαμηλόφωνα ανά τακτά χρονικά διαστήματα με τα γόνατα μαζεμένα στο στήθος της.

Πρώτα αναγνώρισε τη μητέρα του. Η Γκέιλ ΜακΚι ήταν σκυμμένη πάνω από το φορείο του γιου της, χαϊδεύοντας τα μαλλιά και το μέτωπό του. Τα κλειστά μάτια του Ντάριλ Κρίστι ήταν πρησμένα και μελανιασμένα, όπως κι η μύτη του, με ξεραμένο αίμα γύρω από τα ρουθούνια. Φορούσε ένα κολάρο στον αυχένα με επιπλέον υποστήριξη γύρω από τον λαιμό. Ήταν ντυμένος με κοστούμι, το πουκάμισό του ξεκούμπωτο μέχρι τη μέση. Είχε μώλωπες στο στέρνο και στο στομάχι αλλά ανέπνεε. Επιπλέον ήταν συνδεδεμένος με ένα μηχάνημα που κατέγραφε τις ζωτικές του ενδείξεις.

Η Γκέιλ ΜακΚι στράφηκε προς τη νεοφερμένη. Φορούσε πάρα πολύ μείκαπ και τα δάκρυά της είχαν χαράξει γραμμές στο πρόσωπό της. Τα βαμμένα ξανθά μαλλιά της ήταν μαζεμένα σε κότσο στην κορυφή του κεφαλιού της. Και στους δυο καρπούς της κουδούνιζαν κοσμήματα.

«Σε ξέρω εσένα» δήλωσε. «Είσαι αστυνομικός».

«Λυπήθηκα όταν έμαθα για τον γιο σας» είπε η Κλαρκ, πλησιάζοντας λίγο περισσότερο. «Είναι καλά, παρ' όλα αυτά;»

«Κοίτα τον!» είπε κι ο τόνος της φωνής της υψώθηκε. «Κοίτα τι του κάνανε τα καθάρματα! Πρώτα η Ανέτ και τώρα αυτό...»

Η Ανέτ. Ήταν ακόμη παιδί όταν είχε δολοφονηθεί, ο δολοφόνος της συνελήφθη και φυλακίστηκε, αν και δεν πέρασε καιρός μέχρι που δολοφονήθηκε κι αυτός, τον μαχαίρωσε στην καρδιά ένας κρατούμενος, τον οποίο –κατά πάσα πιθανότητα– είχε βάλει ο αδερφός της Ανέτ, ο Ντάριλ.

«Γνωρίζετε τι συνέβη;» ρώτησε η Κλαρκ.

«Κείτονταν στο δρομάκι μας. Άκουσα το αυτοκίνητο, αναρωτήθηκα γιατί καθυστερούσε τόσο πολύ. Τα φώτα ασφαλείας άναψαν

κι έπειτα έσβησαν πάλι και εκείνος δεν φαινόταν πουθενά, το βραδινό του τον περίμενε στον φούρνο».

«Εσείς τον βρήκατε;»

«Στο έδαφος, πλάι στο αμάξι του. Πρέπει να του την έπεσαν τη στιγμή που βγήκε έξω».

«Εσείς δεν είδατε τίποτα;»

Η μητέρα του Κρίστι κουνούσε αργά το κεφάλι της προσηλωμένη στον γιο της.

«Οι γιατροί τι λένε;» ρώτησε η Κλαρκ.

«Περιμένουμε να μάθουμε».

«Ο Ντάριλ δεν ανέκτησε καθόλου τις αισθήσεις του; Δεν ήταν σε θέση να μιλήσει;»

«Τι χρειάζεται να μάθεις απ' αυτόν; Κι οι δυο μας ξέρουμε ότι είσαι δουλειά του Κάφερτι».

«Καλύτερα να μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα».

Η Γκέιλ ΜακΚι ξεφύσηξε κοροϊδευτικά και ίσιωσε το κορμί της καθώς δυο λευκές ποδιές που ανήκαν σε έναν γιατρό και μία γιατρό πέρασαν δίπλα από την Κλαρκ.

«Θα συστήσω να γίνει τομογραφία, καθώς και μια ακτινογραφία θώρακος. Απ' όσο μπορούμε να πούμε, το άνω ήμισυ του κορμού υπέστη το μεγαλύτερο πλήγμα από τον ξυλοδαρμό».

Η γιατρός σταμάτησε στρέφοντας το βλέμμα στην Κλαρκ.

«Δίωξη» εξήγησε εκείνη.

«Δεν είναι άμεση προτεραιότητά μας» είπε η γιατρός, γνέφοντας στον συνάδελφό της να τραβήξει το παραβάν, αφήνοντας την Κλαρκ απέξω.

Η Κλαρκ έμεινε εκεί για λίγο προσπαθώντας ν' ακούσει, αλλά τα βογκητά και τα κλάματα γύρω παραήταν πολλά. Με έναν αναστε-

ναγμό αποσύρθηκε στην αίθουσα αναμονής. Δύο ένστολοι έπαιρναν στοιχεία από τους τραυματιοφορείς. Η Κλαρκ έδειξε την αστυνομική της ταυτότητα και βεβαιώθηκε ότι συζητούσαν για τον Κρίστι.

«Βρισκόταν πεσμένος στο έδαφος από την πλευρά του οδηγού, ανάμεσα στο Range Rover και στον τοίχο» άρχισε να εξηγεί ο ένας ένστολος. «Το αμάξι ήταν κλειδωμένο και στο χέρι του κρατούσε ακόμη το μπρελόκ με το κλειδί του αυτοκινήτου. Οι πύλες είναι ηλεκτρικές και τις είχε, προφανώς, κλείσει αφού πέρασε με το αμάξι».

«Για πού ακριβώς μιλάμε;» διέκοψε η Κλαρκ.

«Για το Ινβερλίθ Πλέις. Βλέπει στο Ινβερλίθ Παρκ, δίπλα ακριβώς στους Βοτανικούς Κήπους. Μονοκατοικία».

«Γείτονες;»

«Δεν τους έχουμε μιλήσει ακόμη. Η μητέρα του ανέφερε το περιστατικό. Δεν πρέπει να βρισκόταν εκεί παραπάνω από λίγα λεπτά...»

«Εκείνη κάλεσε την αστυνομία;»

Ο αστυφύλακας κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Εμάς κάλεσε» απάντησε ο τραυματιοφορέας.

Φορούσε μια πράσινη στολή και έδειχνε εξουθενωμένος, όπως και η συνάδελφός του.

«Μόλις τον αντικρίσαμε, ειδοποιήσαμε τους δικούς σας» πρόσθεσε.

«Δύσκολη μέρα;» ρώτησε η Κλαρκ, παρακολουθώντας τον καθώς έτριβε τα μάτια του.

«Όχι περισσότερο απ' ό,τι συνήθως».

«Άρα η μητέρα του μένει μαζί του» συνέχισε η Κλαρκ. «Κανένας άλλος;»

«Και δύο μικρότεροι αδερφοί. Η μητέρα του έκανε σαν τρελή στην προσπάθειά της να τους εμποδίσει να τον δουν από κοντά».

ΚΑΠΟΙΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΑΠΛΩΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΙΟΥΝΤΑΙ...

Για τον Τζον Ρέμπους η υπόθεση που ποτέ δεν θα ξεχάσει είναι η δολοφονία της νεαρής Μαρίας Ταρκουάνι, η οποία βρέθηκε νεκρή πριν από σαράντα χρόνια στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου όπου διέμενε ένας διάσημος ροκ σιταρ και η συνοδεία του. Ο δράστης δεν συνελήφθη ποτέ. Στο μεταξύ ο υπόκοσμος του Εδιμβούργου μοιάζει ακέφαλος. Ένα από τα επίδοξα αφενικά του, ο Ντάριλ Κρίστι, έχει πέσει θύμα επίθεσης, ενώ μια έρευνα για ξέπλυμα χρήματος τον έχει φέρει σε δεινή θέση. Ο γερο-Κάφερτι, η νέμεση και ο πιο παλιός εκθρός του Ρέμπους, τα έχει στ' αλήθεια παρατήσει ή περιμένει να πέσει το Εδιμβούργο στα χέρια του σαν ώριμο φρούτο;

**ΤΟ ΑΠΙΘΑΝΟ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΔΙΔΥΜΟ ΤΩΝ ΤΖΟΝ ΡΕΜΠΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΑΛΚΟΛΜ ΦΟΪ ΣΕ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ**

Ένα από τα καλύτερα βιβλία αστυνομικής λογοτεχνίας· ο Ράνκιν εδώ ανεβάζει πολύ ψηλά τον πήχη.

Booklist

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-1828-9

9 786180 318289
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81828